

het visserijblad

Vrijdag 22 aug. 1975 — Nr. 33 en 34

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

DE EUROPESE VLOOT EN ZIJN TOEKOMST

In alle landen van de E.E.G. worden er op het ogenblik door de reders akties gevoerd tegenover de maatregelen genomen ter bescherming van de visstand in de Noordzee.

De verschillende landen aan de Noordzee gelegen, hebben ons inziens eindelijk, maar veel te laat, maatregelen genomen die noodzakelijk waren, als men ziet hoe de visgronden meer en meer verarmd worden en wat de gevolgen hiervan voor de gemeenschap zijn.

Dat deze maatregelen economisch geweldig veel schade berokkenen aan alle reders van al die landen, hoeft geen betoog.

Die reders daarvoor verantwoordelijk stellen, is niet verantwoord. Integendeel.

Het is sedert jaren dat er elk jaar te Kopenhagen hieromtrent eens in het jaar gedurende een 14-tal dagen samengekomen wordt.

Die samenkomsten hadden reeds vele jaren geleden tot praktische maatregelen om de visstand te beschermen, moeten leiden. Maar steeds waren er hinderpalen omdat het ene of andere land meende zijn visserij-nijverheid benadeeld te zien. Weinig of geen daadwerkelijke en praktische besluiten werden dus genomen tot men veel te laat tot de vaststelling is gekomen, dat de klok op 12 stond en nu handelen noodzakelijk en dringend was, wou men het ergste vermijden en katastrofale gevolgen inzake visvangsten niet tegemoet zien.

Sedert jaren hadden er maatregelen moeten genomen worden om bepaalde vissoorten en paaiplaatsen te beschermen.

Sedert jaren besprak men het beperken van de scheepsbouw en de tonnemaat voor elk land, maar nooit kwam er iets van in huis. Integendeel !

Naar aanleiding van die besprekingen meende men niet alleen de bouw van meer moderne schepen te moeten stimuleren, wat gezond was, maar vond men in elk land aan de Noordzee gelegen, België uitgezonderd het niet noodzakelijk de tonnage en het getal vaartuigen zo te beperken dat men aan geen overbevissing zou doen. In Engeland, Holland, Frankrijk en Duitsland, werd er om ter snelst gebouwd, de vloot vooral uitgebreid en gemoderniseerd.

Hier werden bij de internationale besprekingen kapitale fouten begaan met de gevolgen welke we nu kennen.

In al deze landen is nu, tengevolge van de in september genomen maatregelen, bijna de helft van elke vloot gedoemd om te verdwijnen of verkocht te worden, buiten Europa en zelfs onder de sloophamer te vallen.

Het is voor die reden ook, dat de Belgische Staat een onvergeeflijke fout begaat, oude vissersvaartuigen in het buitenland gekocht aan onze vloot te zien toevoegen en er zelfs langs de NMKN kredieten voor te laten toestaan in het kader van het scheepsfonds.

Het is zelfs onaantvaardbaar voor de uitbreiding van de Europese vissersvloot de Feoga te zien tot 25 t.h. tussenkomen bij nieuwbouw. Wij zouden dit wel kunnen aanvaarden waar het gaat om vervanging en modernisering van een verwezen schip.

Maar het gaat niet op honderden miljoenen te zien besteden aan uitbreiding van een bestaande tonnage, waar het tegenovergestelde werkelijkheid had hoeven te zijn.

Men zou ten andere veel beter dit geld besteden of besteed hebben om de talrijke vismeelfabrieken, die meestal ondermaatse vis bij miljoenen

kg. opkopen, te vernietigen. Men zou veel beter hoger premies hebben verleend aan de vernietiging van vaartuigen die als volledig verouderd dienen aanzien te worden, zonder daarom in zijn geheel de tonnage van dat land te laten verhogen.

In deze optiek gezien zou de aanvoer van eetbare, kwaliteitsvis ook rendabeler geworden zijn voor elke reder en voor elke visser gezien deze meestal op procent varen.

Men zou voor elk land een tonnage hebben moeten beperken tot wat die bv. in 1940 was, daar tijdens de oorlog veel vaartuigen vernietigd werden en het niet zou opgaan als basis een naoorlogse toestand te nemen.

Thans ligt de helft van zelfs de modernste schepen in de Europese havens bij gebrek aan rendabiliteit, zelfs met staatssubsidies verleend bij de aankoop van brandstoffen, of op de een of andere wijze voor gebrekkige besommingen, te lage prijzen ,enz...

WIE IS ER DE SCHULD VAN ?

De verantwoordelijke vertegenwoordigers van elk land, die jaarlijks of tweemaal per jaar bijeen kwamen om noch hele of halve maatregelen te nemen omdat elk van hen een enggeestige economische politiek heeft gevoerd en in plaats van de Europese Gemeenschap te dienen, slechts aan eigen land, aan eigenbelang hebben gedacht.

Voor deze toestand staande welke het verlies van enorme kapitalen voor de visserijgemeenschap van alle landen voor gevolg heeft, is het de plicht van elk land, van dat Internationaal organisme, welke de enige foutieve is, de toestand te normaliseren.

Maar heeft men daar al begrepen, dat het beknotten van de aanvoer van tong en schol zonder wat volgen zal, de gezonde methode niet is ? Waarom niet bepaalde visgronden gedurende bepaalde paai-tijdstippen van het jaar volledig sluiten ?

Waarom niet de aanvoer van alle ondermaatse vis en schaaldieren radikaal verbieden ? Want ook hier is voedsel voor andere in zee.

Waarom niet de vismeelfabrieken welke aldus miljoenen kg. ondermaatse vis verwerken, vernietigen of tot een minimum herleiden ?

Waarom niet de modernisering van de vloot aanmoedigen door zware toelagen om oudere te vervangen, zonder de tonnage in zijn geheel te verhogen ?

Waarom terzelfdertijd de bruto tonnage van de vloot van elk land, tot een bepaalde tonnage niet te herleiden, aldus economisch de rest meer rendabel te maken ?

Waarom niet de uitvoer van het huidig te veel naar Afrikaanse en andere landen helpen bevorderen ?

Zijn al die vragen niet het overwegen waard in plaats van een lap op een houten been te leggen en jaren nog de huidige ziekte te zien voortduren ?

Wij hebben gemeend dit alles in deze kolommen aan het gezond oordeel van de verantwoordelijken te moeten onderwerpen zoals we sedert jaren voorstander waren en gestreden hebben om de twaalfsmijkszone voor alle vaartuigen van meer dan 50 brutoton te zien verbieden in 't belang van de visstand, de broeiplaatsen en de kleine kustvissersreders.

P. Vandenberghe